

Kerstbalverhalen

‘Dat kitscherige RENDIER zorgt elk jaar weer voor tranen’

Het vogeltje van de onmogelijke liefde, de ballen van ‘op reis’, de piek die een nieuw tijdperk inluidde... Tien lezeressen vertellen het verhaal achter hun dierbaarste kerstdecoratie.

tekst Fleur Baxmeier productie Wendie Hagen fotografie Harold Pereira

Kersthertje

Bieneke Verhaar (35): “Toen ik tien jaar was, verhuisden we met het gezin vanuit Nieuw-Zeeland terug naar Nederland. We hadden daar vijf jaar gewoond. Eindelijk weer een witte Kerst én Pakjesavond. Ik kreeg voor Pakjesavond van mijn moeder een mooie kerstbal, die ik de week erna in de boom kon hangen. Daarna kreeg ik elk jaar een andere. Altijd van glas, meestal handgemaakt, met een speciaal patroontje erin. Ze zijn allemaal bijzonder, maar het speciaalst is de bal in de vorm van een rendier, die mijn vriend kreeg toen hij voor het eerst Kerst bij mijn familie vierde. Het was mijn moeders manier om vooral aan mij te laten zien dat ze hem verwelkomde, want ze moest in eerste instantie een beetje aan hem wennen. Maar het kersthertje kreeg daarna nog een heel andere lading, want het bleek de laatste Kerst van mijn vader te zijn. Twee weken na Kerst hoorden we dat hij terminaal ziek was. Ik tuig onze kerstboom meestal op, en dat doe ik altijd met dikke tranen. Mooie, dikke tranen. Helemaal als ik dat kitscherige rendiertje ophang.”

TROOSTBAL

Dorine van der Wind (42): “Afgelopen winter heb ik zelf een kerstbal gebreid. Uit zo’n beroemd Zweeds boek: *Breien met Arne en Carlos*. Het was best ingewikkeld en ik ben er reuze trots op dat het is gelukt. Aanleiding om te gaan breien was de ziekte van mijn vriendin Bibian. Ze had alveesklierkanker en na de diagnose was meteen duidelijk dat ze niet lang meer te leven had. Twee vriendinnen bedachten toen om met alle vrienden een deken te maken van allemaal gebreide vierkantjes. Avonden hebben we bij elkaar gezeten om te breien en de deken in elkaar te zetten. Het was fijn om iets concreets te doen in die moeilijke tijd, en het breien zelf was zo rustgevend dat ik er daarna mee ben doorgedaan. De gebreide kerstbal doet me aan Bibian denken, omdat ik door haar aan het breien ben geslagen. Hij staat voor troost, zoals ook de deken was bedoeld om haar te troosten.”

‘Mijn moeder maakte een heel spektakel van het moment waarop het trèètertje werd opgehangen’

Trèètertje

Neeltje Huirne (32): “Elk jaar mochten mijn broertje en ik blazen op de trompet, bij ons thuis het ‘trèètertje’ genoemd. Heel zachtjes, want als je te hard blies deed hij het niet meer. Zo lang ik me kan herinneren werd dat trompetje bij ons in de kerstboom gehangen. Ik vond het een enorm fascinerend ding, vooral omdat mijn moeder een heel spektakel maakte van het moment waarop hij werd opgehangen. Nog steeds voelt dat bijzonder. Het trompetje is onlosmakelijk verbonden met mijn jeugd. Ik zou er dolgraag eentje willen voor mijn zoontje Tim, om hem zo’n zelfde ervaring te geven. Maar ik heb geen idee waar ik er nog een kan krijgen.”

Onmogelijke LIEFDE

Maaïke van Gorp (41): “Zo’n tien jaar geleden had ik een onstuimige relatie met een erg leuke man. De situatie was gecompliceerd, want ik was net single en hij had al een vriendin. Ik wilde niet dat hij haar zou opgeven voor mij, want ik was nog niet toe aan een nieuwe vaste man. Maar elkaar in het geheim blijven zien, wilde ik ook niet. Dat voelde zo stiekem. Dus hoe verliefd ik ook was, ik zette er een punt achter. ‘Geen contact meer,’ zei ik tegen hem, ‘we moeten elkaar loslaten.’ Het was een paar dagen voor Kerstmis, ik zou later die dag een kerstboom gaan kopen met mijn zoontje. Dat wist mijn minnaar, en toen ik thuiskwam met onze boom zat er een kerstvogeltje op mijn deurknop. Een wit met zilveren vogeltje van glas, met een witte staartveer. Ik smolt natuurlijk, maar ik vond het ook erg. Omdat ik echt gek op hem was, maar het een onmogelijke liefde leek. Ondanks mijn liefdesverdriet hield ik voet bij stuk: ik ben hem pas weer gaan zien toen zijn relatie voorbij was, ongeveer twee maanden later. En inmiddels ben ik alweer negen jaar met die man getrouwd. Elk jaar krijgt de vogel een ereplaats in de boom en voeren wij een romantisch weet-je-noggesprekje.”

‘Toen ik thuiskwam met onze boom zat er een kerstvogeltje op de deurknop. Van mijn minnaar’

WERELDS

Maria Genova (40): “Ik verzamel al heel wat jaren kerstballen en hangertjes uit allerlei landen, die ik met Kerstmis allemaal in de boom hang. Als we bijvoorbeeld een kerktoeren in Sevilla beklimmen, neem ik een hangertje met een kerktoeren mee. Zie ik een kiwivogel in Nieuw-Zeeland, dan koop ik een hangertje met een kiwivogel. Een van de eerste hangertjes is eentje met de wolkenkrabbers van Chicago erop, maar ik heb ook hangers en ballen van grotten, uit een pretpark of met de palmbomen van Florida erop. Het leuke van mijn verzameling is dat je, als je de kerstboom optuigt, meteen een herinnering hebt aan bijvoorbeeld Australië, Nieuw-Zeeland, Amerika of Mallorca. Dan zie ik meteen weer voor me hoe het was om in een luchtballon te vliegen, een primitieve rondreis door Afrika te maken of om in Las Vegas te trouwen. Elke bal heeft z’n eigen herinnering.”

MAGIE

Tesse Hoefsloot (41): "Mijn Tinker Bell-bal is me heel dierbaar. Ik kreeg 'm tijdens een reis naar Disneyland Parijs van mijn toenmalige vriend en mijn zoon. Op dat moment was ik heel verdrietig over mijn scheiding en ik word juist heel blij van Kerst en van Tinker Bell.

Een combinatie van die twee is dus de hemel. Rond Kerstmis hebben mensen het vaak moeilijk omdat ze bijvoorbeeld alleen zijn, maar bij mij daalt er juist zo'n rust over me, zo van: alles komt goed. Het is de enige tijd van het jaar waarin ik het mezelf gun om twee dagen absolute rust te nemen en mezelf te verwennen. Dat Tinker Bell daarbij vanuit de kerstboom toekijkt, maakt het ritueel nog mooier. Ik word echt blij van haar. Alleen al van hoe ze eruitziet. Ze herinnert me aan mijn vrouwelijkheid, aan plezier in het leven en aan magie. Alles is mogelijk."

EERSTE Kerst met z'n drietjes

Vivienne Groenewoud (36): "Mijn man en ik hebben - volgens de buitenwereld dan - nogal wat 'verkeerd' gedaan. Zo was ik na een maand verkering al zwanger, waardoor iedereen natuurlijk dacht dat onze relatie het niet zou redden. Vervolgens bleven we na de geboorte van onze zoon apart van elkaar wonen, wat ook de nodige kritiek opleverde. Maar toen onze zoon twee jaar terug vier werd, zijn we toch gaan samenwonen. Die eerste Kerst in ons eigen huis, met z'n drietjes, was natuurlijk wel een momentje. Om ons nieuwe 'tijdperk der burgerlijkheid' in te wijden, hebben we de opvallendste piek gekocht die we konden vinden op de kerstmarkt in het tuincentrum. Ik houd van tradities en vind het leuk om elk jaar iets aan de kerstboom toe te voegen wat een bepaalde emotie bij zich draagt en de ontwikkeling van je leven in dat jaar weerspiegelt. Onze piek staat symbool voor het definitief voor elkaar kiezen."

'Om ons 'tijdperk der burgerlijkheid' in te wijden, kochten we de opvallendste piek die we konden vinden'

HERINNERING aan opa

Sigrid Stamkot (34): "De kerstversiersels die mij het meest dierbaar zijn ogen een beetje aftands. Dat komt omdat ze al meer dan vijftig jaar oud zijn; de ouders van mijn opa hebben ze ooit gekocht. Ik kreeg het kerstpoppetje en het klokje toen mijn oma naar een verzorgingstehuis verhuisde en al haar kerstspullen wegens ruimtegebrek wegdeed. Ik was er als de kippen bij, want er zit voor mij heel veel waarde aan die spulletjes. Opa, mijn beste maatje, die inmiddels is overleden, koos vroeger met Kerst altijd de boom uit, zette hem op, deed de lichtjes erin en daarna mochten oma en ik de boom afmaken. En dus ook het kerstpoppetje en het vogeltje erin hangen. De glans is er inmiddels vanaf, maar ze gaan gewoon elk jaar mijn boom in. Dat maakt dat ik nog sterker dan anders aan mijn opa denk. Vorig jaar heb ik een foto van de boom aan mijn oma gegeven, en zo waren we met Kerst toch een beetje met z'n allen bij elkaar."

EINDELIJK thuis

Rianne Klazinga (29): "Ik ben sinds mijn achttiende aan de lopende band verhuisd. Ik zat wegens geldgebrek soms een tijdje bij mijn ouders, was au pair in het buitenland, heb een periode bij vriendinnen gezeten, maakte een wereldreis... Mijn

hele leven paste bij wijze van spreken in een weekendtas, en daar was ik helemaal niet zo gelukkig mee. Ik wilde een plek voor mezelf. Vorig jaar, voor Kerst, kwam die er. Veel single vrienden zeiden: 'Ik doe geen boom, voor wie?' Maar ik dacht: voor mij! Ik voel me voor het eerst in jaren ergens helemaal thuis en daarom wil ik die extra sfeer in huis halen. Dus heb ik meer kerstspulletjes gekocht dan je in één boom kwijt kunt en me de hele maand als een kind in een speelgoedwinkel gevoeld. Daarom zullen de ballen die ik vorig jaar heb gekocht me voor altijd heel dierbaar zijn."

KERSTKINDJE

Fabienne Zoutendijk (33): "Mijn dochter Mara is geboren op 25 december 2010. Omdat het toch wel erg bijzonder is dat Mara een kerstkindje is, nam ik me bij haar geboorte voor om elk jaar een kerstbal te versieren met haar leeftijd erop, en

die in de boom te hangen. Kerst is zo'n mooie, sprookjesachtige tijd, met al die versiering en bomen in huis. Ik hoop dat ik Mara op deze manier kan meegeven dat het ook allemaal een klein beetje voor haar is. Voor haar eerste verjaardag maakte ik een bal met paarse glitters en stickers, dit jaar is het een bal met Minnie Mouse, omdat ze die zo leuk vindt. Mara heeft zelf nog niet echt door dat het haar ballen zijn, maar als ze later uit huis gaat, krijgt ze ze natuurlijk allemaal mee!"

'De kerstversiersels die mij het meest dierbaar zijn ogen een beetje aftands'